

УДК 347.952

[https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-7\(13\)-285-294](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-7(13)-285-294)

Грабар Наталія Михайлівна кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін Інституту права, Львівський державний університет внутрішніх справ, вул. Замарстинівська, 9, м. Львів, 79019, тел.: (068) 007-36-59, <https://orcid.org/0000-0001-5533-6765>

СУДОВІ РІШЕННЯ ЯК ПІДСТАВА ЗДІЙСНЕННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

Анотація. Стаття присвячується аналізу сутності судового рішення як підстави для здійснення виконавчого провадження в Україні. Наголошено що, рішення суду є правозастосовним актом суду спрямованим на поновлення порушених, невизнаних, оспорених прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб та державних інтересів. Визначено що судові рішення це є результат діяльності суду з метою врегулювання будь-яких суспільних конфліктів.

Констатовано, що судові рішення, що набрали законної сили є обов'язковими до виконання на всій території України та за її межами за умови ратифікування міжнародних договорів ВР України.

Висловлено думку, що в Україні державою у формі виконавчого провадження забезпечується її правозахисна функція, що виражається у можливості та обов'язковості примусового виконання рішення суду, а контролюючим органом щодо примусового виконання рішення суду є саме той суд, котрий ухвалив таке рішення.

Акцентується увага на тому, що для примусового виконання рішення суду має виникнути протиправна поведінка однієї сторони цивільно-процесуальних правовідносин, котра сама відстороняється від добровільного виконання рішення суду.

Обґрунтовано, що примусове виконання рішення суду врегульовується нормами цивільного процесуального кодексу України та ЗУ «Про виконавче провадження». На підставі рішення суду видається виконавчий документ за яким може здійснюватися примусове виконання рішень суду.

Узагальнено домінанту, про те що подання заяви і виконавчого листа для відкриття виконавчого провадження та здійснення примусового виконання не завжди значить, що стягувачу повернуть речі, майно, матеріальні цінності чи гроші.

На основі проаналізованих наукових теорій визначено, що примусове виконання рішень суду є заключною стадією захисту та реалізації права яка зосереджена на відновленні як майнових так і немайнових прав та інтересів фізичних та юридичних осіб і ґрунтується на застосуванні примусових заходів щодо виконання. В наслідок використання засобів державного примусу, через примусове виконання, як приватні так і державні виконавці, забезпечують високий рівень ефективності виконання рішень суду.

Зроблено висновок про те, що основною підставою примусового виконання є рішення суду, а закінчення виконавчого провадження є фактичне виконання рішення суду в повному обсязі.

Ключові слова: виконавче провадження, суд, судові рішення, державний виконавець, приватний виконавець, стягувач, боржник, підстави виконання, виконавчі документи, звернення стягнення.

Grabar Nataliya Mykhaylivna Candidate of legal sciences, associate professor, associate professor of the Department of Civil and Legal Disciplines of the Institute of Law, Lviv State University of Internal Affairs, Zamarstinivska St., 9, Lviv, 79019, tel.: (068) 007-36-59, <https://orcid.org/0000-0001-5533-6765>

COURT DECISIONS AS A GROUND FOR ENFORCEMENT PROCEEDINGS IN UKRAINE

Abstract. The article is devoted to the analysis of the essence of the court decision as a basis for enforcement proceedings in Ukraine. It was emphasized that the court's decision is an enforceable act of the court aimed at restoring violated, unrecognized, contested rights, freedoms and interests of natural persons, rights and interests of legal entities and state interests. It is determined that the court decision is the result of the court's activity with the aim of settling any social conflicts.

It was established that court decisions that have entered into legal force are mandatory for enforcement throughout the territory of Ukraine and beyond, subject to the ratification of international treaties by the Verkhovna Rada of Ukraine.

The opinion is expressed that in Ukraine, the state in the form of enforcement proceedings ensures its human rights function, which is expressed in the possibility and obligation of court decision enforcement, and the controlling body for the court decision enforcement is the very court that passed such a decision.

Attention is focused on the fact that in order to enforce a court decision, there must be an illegal behavior of one party to the civil procedural legal relationship, which itself withdraws from the voluntary execution of the court decision.

It is substantiated that the enforcement of a court decision is regulated by the norms of the Civil Procedural Code of Ukraine and the Law on Enforcement

Proceedings. On the basis of the court decision, an executive document is issued, according to which the court decisions can be enforced.

It is generalized to the dominant that the submission of an application and executive letter for the opening of enforcement proceedings and enforcement does not always mean that things, property, material values or money will be returned to the debt collector.

On the basis of the analyzed scientific theories, it was determined that the enforcement of court decisions is the final stage of the protection and implementation of the right, which is focused on the restoration of both property and non-property rights and interests of individuals and legal entities and is based on the application of enforcement measures. As a result of the use of means of state coercion, through enforcement, both private and state executors ensure a high level of efficiency in the execution of court decisions.

It was concluded that the main basis for enforcement is a court decision, and the end of enforcement proceedings is the actual execution of the court decision in full.

Keywords: enforcement proceedings, court, court decisions, state enforcement officer, private enforcement officer, enforcement creditor, debtor, grounds for execution, enforcement documents, foreclosure.

Постановка проблеми. Реформування законодавства України протягом останніх років призвело до значних змін у системі виконавчого провадження. Необхідність здійснення переформатування у сфері примусового виконання судових рішень було зумовлено тим, що постійно були проблеми із виконанням судових рішень, часто виявлялись порушення прав суб'єктів виконавчого провадження та відбувались зловживання правами суб'єктами виконавчого провадження. В сукупності усе це знижувало продуктивність органів державної виконавчої служби, збільшувало недовіру громадян до виконавців. Саме тому проведення реформи системи виконавчого провадження слугувало запровадженням змішаної форми здійснення виконавчого провадження та створило необхідність детального аналізу та узагальнення інформації щодо підстав примусового виконання рішень суду.

Звершуючи правосуддя суд визначає обов'язки сторін один перед одним їх права, ступінь вини одного із сторін у вчиненні правопорушення і як підсумок своєї функціональної роботи виносить рішення яке є обов'язковим до виконання.

Сама суть щодо виконання рішення суду виражається через законослухняність боржника, але доволі часто рішення суду не виконуються добровільно, тоді для їх виконання застосовується примус шляхом впливу на поведінку та діяльність боржника на користь стягувача що і є передбачено у рішенні суду.

Примусове виконання судових рішень є невід'ємним елементом будь-якої держави, яка формує власну систему суб'єктів примусового виконання судових рішень, визначає їх правове забезпечення, що безпосередньо залежить від особливостей історії суспільно-політичного та правового розвитку українських земель [1].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням окремих проблемних питань примусового виконання рішень суду та рішень інших юрисдикційних органів займалися С.Я. Фурса, Є.І. Фурса, С.В. Щербак, О.О. Чумак, А.М. Авторгов, Ю.В. Білоусов, О.Б. Верба-Сидор, О.В. Гетьманцев, М.М. Мальський, Н.І. Сергієнко, О.С. Снідевич та ін. Проте, із проведеною реформою у сфері примусового виконання рішень суду та рішень інших юрисдикційних органів сьогодні виникла потреба у здійсненні детального аналізу питань стосовно того, що рішення суду є підставою для здійснення примусового виконання державними та приватними виконавцями.

Метою наукової статті є аналіз наукових поглядів щодо застосування судового рішення як підстави здійснення виконавчого провадження.

Виклад основного матеріалу. Здійснення виконання рішення суду сьогодні є нагальною потребою суспільства що забезпечує гарантоване право на справедливий суд. Рішення суду є завершальним актом правосуддя, за допомогою якого цивільна справа вирішується по суті. Через рішення суду учасники цивільного судочинства поновлюють свої порушені, невизнані чи оспорені права, свободи та інтереси.

Завданням органів державної виконавчої служби та приватних виконавців є своєчасне, повне і неупереджене виконання рішень, примусове виконання яких передбачено законом.

Як відомо, держава виступила гарантом виконання судового рішення у визначеному законом порядку. Контроль щодо виконання рішення суду здійснює сам суд. На сьогодні значною мірою уже розвинута діяльність не лише державних але й приватних виконавців. Громадяни нашої країни стали з більшою довірою відноситись до роботи виконавчої служби та до самих виконавців.

Щодо цього, Є.Г. Бобрешова обґрунтовано відзначає, про те, що судове правозастосування – це особливий різновид правозастосування, що полягає у відправленні правосуддя, яке здійснюється національною системою судів з метою розгляду, вирішення та врегулювання будь-яких суспільних конфліктів, що належать до їхньої компетенції, у встановлених законом процедурно-процесуальному порядку та формі [2, с. 5].

Г. Писаренко підкреслює, що судові рішення є результатом здійснення правосуддя та зазначає, що суть судового рішення полягає у тому, що воно є основним і найважливішим актом правосуддя, ухваленим іменем України та

спрямованим на захист прав, свобод та законних інтересів громадян, організацій, державних і суспільних інтересів, зміцнення законності та правопорядку, на запобігання правопорушенням, виховання у громадян і посадових та службових осіб поваги до Конституції України та законів України, честі та гідності людини [3, с. 43–46].

Судові рішення викладаються у виді ухвал, постанов, судових наказів та рішень суду. Усі рішення суду, що підлягають до примусового виконання державними та приватними виконавцями одночасно є як виконавчим документом так і підставою для примусового виконання.

З точки зору процесуального права рішення суду в цивільному процесі – це ухвалений у визначеному процесуальним законом порядку судовий акт, яким закінчується судовий розгляд та вирішується по суті цивільна справа.

З точки зору матеріального права рішення суду в цивільному процесі – це акт захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод та інтересів особи, здійснений внаслідок індивідуального правового регулювання судом матеріальних правовідносин сторін спору, конкретизації їхніх суб'єктивних прав та обов'язків у цих правовідносинах та забезпечення можливості їх примусової реалізації[4].

Невиконання рішень суду має наслідком юридичну відповідальність, установлену законом. З цього приводу хочемо відмітити, що надане право на примусове виконання рішення суду не може залишатися лише фактом надання такого права і підтвердження його судом, але й має мати пряму вказівку на його примусове виконання, а в деяких випадках – допущення негайного виконання рішення суду. Виконаною умовою щодо цього має бути наявність підтверджених судом спірних правовідносин між сторонами спору.

Проте у ч. 1 ст.7 ЗУ «Про судоустрій та статус суддів» чітко зазначено, що кожному гарантується захист його прав, свобод та інтересів у розумні строки незалежним, безстороннім і справедливим судом, утвореним законом [5].

У даному контексті виконуваність як властивість законної сили рішення виникає з моменту набрання чинності, а рішення, не виконане добровільно, у такому разі може бути виконано примусово. Примусовість ми розуміємо як можливість зовнішнього впливу на поведінку суб'єктів. Але примус діє лише в тому разі, коли суб'єкти ухиляються від поведінки, встановленої судовим рішенням. Тому ухвалення судового рішення не тягне за собою автоматичного застосування примусових заходів. Для цього фактично потрібна протиправна поведінка суб'єктів, які ухиляються від виконання рішення суду[6].

До заходів примусового виконання рішень законодавці віднесли:

1) звернення стягнення на кошти, цінні папери, інше майно (майнові права), корпоративні права, майнові права інтелектуальної власності, об'єкти інтелектуальної, творчої діяльності, інше майно (майнові права) боржника, у

тому числі якщо вони перебувають в інших осіб або належать боржникові від інших осіб, або боржник володіє ними спільно з іншими особами;

2) звернення стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інший дохід боржника;

3) вилучення в боржника і передача стягувачу предметів, зазначених у рішенні;

4) заборона боржнику розпоряджатися та/або користуватися майном, яке належить йому на праві власності, у тому числі коштами, або встановлення боржнику обов'язку користуватися таким майном на умовах, визначених виконавцем;

5) інші заходи примусового характеру, передбачені ЗУ «Про виконавче провадження» [7,].

Примусовому виконанню, здебільшого, підлягають рішення суду в цивільних справах, якими були задоволені вимоги позивача про присудження майна, грошових коштів, відібрання дитини, виселення, вселення, примусовий обмін жилого приміщення тощо [8, с. 565].

Отже, ми дійшли до суті досліджуваного нами питання судові рішення як підстава примусового виконання в Україні. Так, для того, щоб було право звернення до органів державної виконавчої служби, потрібно в суді отримати виконавчий лист і вже після цього можна звертатися із заявою та виконавчим документом до органів державної виконавчої служби із клопотанням про примусове виконання рішення суду.

Сам виконавчий лист видається за клопотанням та поданою в одному примірнику письмовою заявою стягувача, в якій зазначається найменування суду, до якого подається заява, найменування особи, яка подає заяву, рішення, на виконання якого заявник просить видати виконавчий лист, прохання особи, та ставиться дата і особистий підпис заявника або його представника. Зміст виконавчого листа обов'язково має відповідати резолютивній частині рішення суду. За видачу виконавчого листа законодавством не передбачено судового збору.

Загалом, суд може видати лише один виконавчий документ, проте, у випадку, коли має передаватись майно, що знаходиться у різних місцях, або коли рішення ухвалено на користь декількох позивачів, що при примусовому виконанні отримують статус стягувача, суд може за їх спільною заявою видати декілька виконавчих листів, вказавши у них частини необхідного рішення для примусового виконання.

Пред'являються виконавчі документи до примусового виконання протягом трьох років, а псвідчення комісій по трудових спорах та виконавчих документах де стягувачем є держава чи державний орган можуть пред'являтися до примусового виконання протягом трьох місяців.

Виконавчі документи можуть бути пред'явлені до примусового виконання протягом трьох років, крім посвідчень комісій по трудових спорах та виконавчих документів, за якими стягувачем є держава або державний орган, які можуть бути пред'явлені до примусового виконання протягом трьох місяців.

Підставою відкриття виконавчого провадження та примусове виконання рішення суду є подача заяви та виконавчого листа стягувачем чи його представником про примусове виконання рішення суду. Головною інформаційною базою щодо здійснення виконавчого провадження є автоматизована система виконавчого провадження у якій міститься уся необхідна інформація про боржників.

Разом з тим, підстави негайного виконання рішення суду передбачені ст. 430 ЦПК України та містять у собі імперативний характер, тому підлягають негайному виконанню після їх прийняття і містять для суду законодавчо закріплені обов'язки для можливості визначити рішення таким, що підлягає негайному виконанню.

Так, протягом п'яти днів після набрання судовим рішенням законної сили виконавчий документ, зазначений в частині третій цієї статті, вноситься до Єдиного державного реєстру виконавчих документів, а його копія (текст), що містить інформацію про веб-адресу такого документа у Єдиному державному реєстрі виконавчих документів, надсилається стягувачу на його офіційну електронну адресу, або, у разі її відсутності, рекомендованим чи цінним листом.

Якщо судове рішення прийнято на користь декількох позивачів або проти декількох відповідачів, або якщо виконання повинно бути проведено в різних місцях чи рішенням передбачено вчинення кількох дій, видаються декілька виконавчих листів, у яких зазначаються один боржник та один стягувач, а також визначається, в якій частині необхідно виконати судові рішення, або зазначається, що обов'язок чи право стягнення є солідарним[9].

Звертаємо увагу на те, що під час здійснення виконавчого провадження виконавець приймає рішення шляхом винесення постанов, попереджень, внесення подань, складання актів та протоколів, надання доручень, розпоряджень, вимог, подання запитів, заяв, повідомлень або інших процесуальних документів у випадках, передбачених Законом та іншими нормативно-правовими актами [10].

Відкриття виконавчого провадження – це юридичний факт, що тягне за собою настання цивільно-процесуальних відносин між усіма суб'єктами виконавчого провадження включаючи посадових та службових осіб органів державної виконавчої служби та самих приватних чи державних виконавців. Будь-яка процесуальна діяльність з боку державних чи приватних виконавців

не може відбуватись до відкриття виконавчого провадження. Лише з моменту відкриття такого провадження можуть виконавцями реалізовуватися їхні обов'язки та права щодо вчинення виконавчих дій.

Саме це і закріплено ст. 1 ЗУ «Про виконавче провадження» що, сукупність дій визначених у цьому Законі органів і осіб, що спрямовані на примусове виконання рішень і проводяться на підставах, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією України, цим Законом, іншими законами та нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до цього Закону, а також рішеннями, які відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню [7].

Виконання судового рішення – це завершальний етап захисту прав фізичних, юридичних осіб та держави незалежно від виду судочинства [11, с. 131]. Верховною Радою України у 2013 році прийнято Закону України «Про гарантії держави щодо виконання судових рішень» для законодавчого підтвердження закріплених гарантій виконання рішень суду.

З цього приводу А.І. Педан, висловився, що примусовим виконанням судового рішення є кінцевий етап захисту прав фізичних, юридичних осіб та держави [12, с. 131]

В свою чергу, Є.М. Гришко стверджує, що примусове виконання судових рішень і рішень інших органів є окремою державно-управлінською функцією, яка полягає в реалізації державно-управлінських завдань, що виходять із суспільних відносин, пов'язаних із примусово-виконавчою діяльністю з приводу захисту прав та інтересів майнового, особистого та немайнового характеру [13, с. 73].

А вже І.Г. Француз дає більш ширше поняття примусового виконання судового рішення і зазначає, що це є важлива складова державного механізму судового захисту прав та свобод особи, змістом якої є сукупність дій, що вчиняються уповноваженими суб'єктами на завершальній стадії судового провадження відповідно до норм чинного законодавства. Основною метою примусового виконання прийнятого судом рішення є практичне втілення його в життя, з можливістю застосування заходів державного примусу, в результаті чого поновлюються порушені, оспорені або невизнані права і свободи особи [1, с. 6].

Б.М. Гук зазначає, що «примусове виконання рішень» - це «...заснована на нормах матеріального та процесуального права юридична діяльність уповноважених органів та посадових осіб із реалізації рішень судів та інших юрисдикційних органів (посадових осіб) з використанням засобів державного примусу» [14, с. 103–104].

Враховуючи зазначене, можна констатувати те, що виконати рішення суду по суті, є здійснення його на практиці шляхом виконання добровільно або

через примусове виконання з дотриманням ключових процесуальних принципів та засад виконавчого провадження.

Таким чином, здійснивши аналіз наукових поглядів щодо застосування судового рішення як підстави здійснення виконавчого провадження хочемо відзначити, що дійсно це є завершальна стадія захисту та реалізації права на захист порушених чи невизнаних прав як фізичних так і юридичних осіб а також і державних інтересів що ґрунтується на застосуванні примусових заходів щодо його виконання. Здійснення примусового виконання рішень суду зосереджена у професійній діяльності органів державної виконавчої служби, а також – приватних виконавців. Саме завдяки використанню засобів державного примусу, через примусове виконання, у своїй безпосередній діяльності, як приватні так і державні виконавці, забезпечують високий рівень ефективності виконання рішень суду.

Висновки. Отож, проаналізувавши примусове виконання рішень суду органами державної виконавчої служби та приватними виконавцями стосовно рішень суду як підстави здійснення примусового виконання в Україні можна зробити висновок що, така діяльність містить у собі досить складні правовідносини, в основу яких закладено судові рішення як правозастосовний акт, що є підставою до здійснення примусового виконання.

Підставами виконання є судові рішення та акти інших юрисдикційних органів, які відповідно до прямої вказівки закону підлягають примусовому виконанню в порядку виконавчого провадження.

Виконавчий документ – це виданий відповідно до акта уповноваженого органу чи осадової особи (підстави виконання) документ, складений за чітко визначеною формою, на основі якого органи примусового виконання безпосередньо здійснюють примусове виконання (стягують майно, грошові кошти, примушують боржника вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення).

Виконавчими документами є документи, в яких виражається зміст підстави виконання, пред'явлення яких необхідне для початку виконавчого провадження. Виконавчий документ може мати самостійне значення і складатися окремо від документа, що фіксує підставу виконання. У той же час, документ, в якому виражено підставу виконання, може вважатися одночасно і виконавчим документом.

Література:

1. Француз І.Г. Теоретико-правові аспекти примусового виконання судових рішень в Україні: автореф. дис. ...канд. юрид. наук: 12.00.01. Київ, 2018. 20с.
2. Бобрешов Є. Г. Судове правозастосування в Україні: проблеми теорії та практики: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2011. 18 с.

3. Писаренко Г.М. Судові рішення в адміністративних справах : поняття, види, особливості ухвалення. *Актуальні проблеми держави і права*. 2011. Вип. 62. С. 43–51.
4. Андронов І. Сутність рішення суду в цивільному процесі. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. №11. С.5-9. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2017/11/2.pdf>
5. Про судоустрій та статус суддів : Закон України № 1402-VIII від 02. червня 2016 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text> (дата звернення: 07.07.2023)
6. Капля О. Обов'язковість судових рішень як принцип адміністративного судочинства України. *Національний юридичний журнал : теорія і практика*. 2017. С. 56-59. URL: <http://www.jurnaluljuridic.in.ua/archive/2017/4/12.pdf>
7. Про виконавче провадження : Закон України від 02.06.2016. № 1404-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19#Text> (Дата звернення: 07.07.2023).
8. Штефан М. Й., Цивільне процесуальне право України: Академічний курс; Підруч. для студ. юрид. спец. вищ. навч. закл. — К.: Концерн, «Видавничий Дім «Ін Юре», 2005. 624 с.
9. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18 березня 2004. № 1618-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#n9127> (Дата звернення: 07.07.2023).
10. Інструкція з примусового виконання рішень : Наказ Міністерства юстиції України. № 512/5 від 02 квітня 2012 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0489-12#Text> (Дата звернення: 07.07.2023)
11. Виконавче провадження : навч. посіб. (у схемах і таблицях) / [Ю. М. Юркевич, О. Б. Верба-Сидор, Н. М. Грабар та ін.]. Львів : Львів. держ. ун-т внутр. справ, 2020. 600 с.
12. Педан А.І. Правова природа виконавчого провадження в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія Право. 2016. Вип. 41. Т. 3. С. 130-134.
13. Гришко Є.М. Державне управління у сфері примусового виконання рішень судів та інших органів в Україні: дис. ...канд. юрид. наук: 25.00.01. Київ. 224с.
14. Гук Б. М. Проблеми дефініції поняття виконавчого провадження. *Університетські наукові записи*. № 1 (29). С. 101–106.

References:

1. Frantsuz I.H. Teoretyko-pravovi aspekty prymusovoho vykonannya sudovykh rishen' v Ukrayini: avtoref. dys. ...kand. yuryd. nauk: 12.00.01. Kyiv, 2018. 20s.
2. Bobreshov YE. H. Sudove pravozastosuvannya v Ukrayini: problemy teoriiyi ta praktyku : avtoref. dys. ... kand. yuryd. nauk. Kyiv, 2011. 18 s.
3. Pysarenko H.M. Sudovi rishennya v administratyvnykh spravakh : ponyattya, vydu, osoblyvosti ukhvalennya. Aktual'ni problemy derzhavy i prava. 2011. Vyp. 62. S. 43–51.
4. Andronov I. Sutnist' rishennya sudu v tsyvil'nomu protsesi. Pidpryyemnytstvo, hospodarstvo i pravo. 2017. №11. S.5-9. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2017/11/2.pdf>
5. Pro sudoustriy ta status suddiv : Zakon Ukrayiny № 1402-VIII vid 02. chervnya 2016 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text> (data zvernennya: 07.07.2023)
6. Kaplya O. Obov'yazkovist' sudovykh rishen' yak pryntsyp administratyvnoho sudochynstva Ukrayiny. Natsional'nyy yurydychnyy zhurnal : teoriya i praktyka. 2017. S. 56-59. URL: <http://www.jurnaluljuridic.in.ua/archive/2017/4/12.pdf>.
7. Pro vykonavche provadzhennya : Zakon Ukrayiny vid 02.06.2016. № 1404-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19#Text> (Data zvernennya: 07.07.2023).
8. Shtefan M. Y., Tsyvil'ne protsesual'ne pravo Ukrayiny: Akademichnyy kurs; Pidruch. dlya stud. yuryd. spets. vyshch. navch. zakl. — K.: Kontsern, «Vydavnychy Dim «In Yure», 2005. 624 s.

9. Tsyvil'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 18 bereznya 2004. № 1618-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#n9127> (Data zvernennya: 07.07.2023).

10. Instruktsiya z prymusovoho vykonannya rishen' : Nakaz Ministerstva yustyttsiyi Ukrainy. № 512/5 vid 02 kvitnya 2012 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0489-12#Text> (Data zvernennya: 07.07.2023)

11. Vykonavche provadzhennya : navch. posib. (u skhemakh i tablytsyakh) / [YU. M. Yurkevych, O. B. Verba-Sydor, N. M. Hrabar ta in.]. L'viv : L'viv. derzh. un-t vnutr. sprav, 2020. 600 s.

12. Pedan A.I. Pravova pryroda vykonavchoho provadzhennya v Ukraini. Naukovyy visnyk Uzhhorods'koho natsional'noho universytetu. Seriya Pravo. 2016. Vyp. 41. T. 3. S. 130-134.

13. Hryshko YE.M. Derzhavne upravlinnya u sferi prymusovoho vykonannya rishen' sudiv ta inshykh orhaniv v Ukraini: dys. ...kand. yuryd. nauk: 25.00.01. Kyiv. 224s.

14. Huk B. M. Problemy definitysi ponyattya vykonavchoho provadzhennya. Universytet-s'ki naukovi zapysy. № 1 (29). S. 101–106.